

Καθηγητῆς Ἀναρέας Θεοδώρου (†)

Ὁ ἀντι-οικουμενιστῆς, ὁ ἀντι-παπικὸς
(1922-2004)

7. Ὁ Οἰκουμενισμός, τὸ πικρὸ φαρμάκι τῆς Ὁρθοδοξίας*

Τοῦ Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου
Ἀνδρέου Θεοδώρου (†)

Α΄.

ΣΤΟ φύλλο τοῦ «Ὁρθοδόξου Τύπου» (ἀρ. 1067, 18 Μαρτίου 1994) καταχωρήθηκε ἄρθρο τῶν Ἁγιορειτῶν Μοναχῶν πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχη, ἐπ’ εὐκαιρίᾳ συνεδρίου Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ Παπικῶν ποὺ ἔγινε στὸ Βalamand τοῦ Λιβάνου, ἀπὸ 17-24 Ἰουνίου 1993.

Πρόκειται γιὰ ἓνα κείμενο ἀξιόλογο, γραμμένο μὲ πολλὴ συναίσθηση εὐθύνης, στὸ ὁποῖο πνέει ἀνόθευτο τὸ ἄρωμα τῆς Ὁρθοδοξίας, τοποθετεῖται τὸ ζήτημα τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως στὶς σωστές του διαστάσεις καὶ ἐπισημαίνεται ὁ **θανάσιμος κίνδυνος, τὸν ὁποῖον διατρέχει ἡ Ὁρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία ἀπὸ τὸ δόλιο ἐναγκαλισμὸ τῆς Παπwsύνης.**

Οἱ ἁγιοεῖτες Μοναχοὶ εἶναι ἄξιοι θερμῶν εὐχαριστιῶν καὶ συγχαρητηρίων. Γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰν ἀναδεικνύονται ἄξιοι συνεχιστὲς τῶν παραδόσεων τοῦ ἀγιωνύμου Ὁρους, στὸ ὁποῖο ἀπὸ μακρῶν αἰῶνων πάλλει ἡ καρδιὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ ἀπὸ τὶς φωτεινὲς ἐπάλλξεις του κερδίζονται οἱ ἀγῶνες κατὰ τῶν αἰρέσεων καὶ τῶν ποικίλων ἄλλων ἐχθρῶν τῆς πίστεως.

Αἰχμὴ καὶ στόχος τοῦ ἄρθρου εἶναι ἡ οἰκουμενικὴ κίνηση, ὅπως οἱ τάσεις καὶ ἡ ἐξελικτικὴ πορεία τῆς ἀποτυπώνονται στὸ ἀνωτέρω θλιβερὸ συνέδριο.

Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν (εὐτυχῶς –καὶ αὐτὸ πρὸς τιμὴν των– ἀρκετὲς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίαις ἀρνήθησαν

νά συμμετάσχουν), **διαβρωμένοι από τις οίκουμενιστικές ἐξελίξεις τῆς κινήσεως αὐτῆς**, διὰ τῆς ὑπογραφῆς των σὲ κείμενο ἀπὸ ὀρθόδοξης πλευρᾶς **κατάπτυστο**, ἐπέτυχαν δύο τινά:

ἀφ’ ἐνὸς ἀποπειράθηκαν νὰ διασαλεύσουν τὴν πεποίθησι τῶν Ὀρθοδόξων, ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία εἶναι ἡ μία, ἀγία, καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ ἱεροῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως καὶ συνεπῶς ὅ,τι βρίσκεται ἔξω ἀπὸ αὐτὴν εἶναι κακόδοξο καὶ αἵρετικό,

καὶ ἀφ’ ἑτέρου ὁ Παπισμός, ὁ φοβερὸς αὐτὸς κολοσσὸς τοῦ ψεύδους καὶ τῆς πλάνης, νὰ παρασταθεῖ λίγο-πολὺ ὡς κανονικὸς φορέας τῆς καθολικότητος τῆς Ἐκκλησίας, ισάξιος καὶ ἰσότημος πρὸς τὴν Ὀρθοδοξίαν, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ὑπάρχουν σοβαρὰ κωλύματα στὴ διεκκλησιαστικὴ κοινωνία Ὀρθοδόξων καὶ Παπικῶν!

Τὸ πρᾶγμα φυσικὰ δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐκπλήσσει. Αὐτὴ εἶναι ἡ φυσιολογικὴ κατάληξι τοῦ ἐξελικτικοῦ καὶ μοντέρνου οἰκουμενισμοῦ.

Καὶ ἐνῶ ἡ οἰκουμενικὴ κίνησι, ὡς ἰδέα, ὑπῆρξε καλὴ καὶ αὐτὴν ἐναγκαλίστηκε πρόθυμα ἡ Ὀρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία μὲ βασικὸ στόχο νὰ συμβάλει σὲ μιὰ στενότερη ἐπαφὴ καὶ ἀλληλογνωριμία τῶν διεσχισμένων Ἐκκλησιῶν, κυρίως ὅμως νὰ προβάλλει τὸ φῶς τῆς καθολικότητός της στὴν πλανεμένη ἑτεροδοξία –ἀποσκοπώντας πάντοτε στὴν «τῶν πάντων ἔνωσι», ὑπὲρ τῆς ὁποίας εὔχεται καθημερινὰ στὴ θεία λειτουργία της–(**), στὴ συνέχεια ἡ κίνησι αὐτὴ μετεξελίχτηκε σὲ ἓνα παρδαλό, κακόμορφο καὶ ἀλλόκοτο οἰκουμενιστικὸ μὀρφωμα, σὲ μιὰν ἐν ἐξελίξει ἐκκλησιολογικὴ τερατογένεσι καὶ σ’ ἓνα κακὴθες νεόπλασμα στὸ σῶμα τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας μας, τὸ ὁποῖον, ἂν δὲν ἀνακοπεῖ ἐγκαίρως, θὰ ὀδηγήσει σὲ θλιβερὲς καὶ ἀνυπολόγιστες περιπέτειες τὴν Ὀρθοδοξία μας.

* * *

ΟΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΕΣ ἔχουν λησμονήσει, ὡς φαίνεται, ὠρισμένα πράγματα.

α. *ἔχουν χάσει τὴν ἀληθινὴν ἔννοια τῶν ὀρθοδόξων δογμάτων.*

– ὅτι αὐτὰ εἶναι θεῖες ἀλήθειες, τὶς ὁποῖες ἐφάνέρωσε ὁ Θεὸς στὸν κόσμον διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου του, καὶ οἱ ὁποῖες εἴτε ἐκυρώθησαν σὲ συνόδους οἰκουμενικὲς τῇ ἐπιστάσι τοῦ ἀγίου Πνεύματος, εἴτε κυκλοφοροῦν στὴ συνείδησι τῆς

Ἐκκλησίας, ἀποκρυσταλλωμένες στὶς πηγές τῆς δογματικῆς τῆς παραδόσεως καὶ ζωοποιουσες τὸ χριστεπώνυμό τῆς πλήρωμα·

– ὅτι εἶναι ἀλήθειες ἀλάθητες, αἰώνιες καὶ ἀκατάλυτες, στὸ μέτρο ποῦ ἀλάθητος, αἰώνιος καὶ ἀκατάλυτος εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος ὁμιλεῖ σ’ αὐτές·

– ὅτι, ἐνῶ κατὰ τὸ ἐξωτερικό τους περίβλημα εἶναι δυνατὸν νὰ μεταβάλλονται μορφολογικὰ καὶ νὰ μεταπλάσσονται, κατὰ τὴν οὐσία καὶ τὸν ἐσώτερο πυρῆνα τους μένουν σταθερὰ καὶ ἀμετάβλητα ἐν μέσῳ τῆς διηνεκοῦς ροῆς καὶ ἀλλοιώσεως τῶν ἐγκοσμίων πραγμάτων·

– ὅτι εἰς οὐδένα ἐπιτρέπεται νὰ τὰ τροποποιεῖ κατὰ τὸ δοκοῦν, σύμφωνα μὲ τίς προσωπικὲς ἀρέσκεις καὶ προτιμήσεις του, πράγμα ποῦ συνιστᾷ ὕβριν κατὰ τοῦ ἀγίου Πνεύματος·

– ὅτι εἶναι ἀλήθειες λυτρωτικὲς, ἢ ἀθέτηση ἢ μερικὴ παραχάραξη τῶν ὁποίων στερεῖ τὸν ἄνθρωπο τῆς αἰώνιας ζωῆς.

Ἄν αὐτὰ ἀληθεύουν, πῶς τολμᾶτε, φίλοι οἰκουμενιστές, νὰ προβαίνετε σὲ ὑποβάθμιση καὶ ἐλαχιστοποίηση τῶν ὀρθοδόξων δογμάτων (δογματικὸς μινιμαλισμός), νὰ τὰ διευρύνετε καὶ νὰ τὰ συστέλλετε δίκην Προκρουστείου κλίνης, ὥστε δι’ αὐτοῦ νὰ πλησιάζετε εὐχερέστερα στὴν ἐπιτυχία τῶν εἰδικῶν ἐκκλησιολογικῶν στόχων σας;

Νὰ ὑποθέσουμε, ὅτι στὸ βάθος τῆς οἰκουμενιστικῆς σας προοπτικῆς ἐλλοχεύει –ἀνεπαίσθητα ἔστω– ἡ προτεσταντικὴ περὶ δόγματος ἐκδοχή, ὅτι τοῦτο εἶναι ἀνθρώπινο κατασκευάσμα μὲ μειωμένο κῦρος, τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ μεταβάλλεται ἐκάστοτε ὄχι μόνο κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν του μορφή, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν οὐσία του, ὅπως καὶ οἱ ἄλλες ἀλήθειες τοῦ κόσμου τούτου;

β. Ἐχουν χάσει τὴν ἀληθινὴν ἔννοια τῆς αἵρέσεως·

– ὅτι δηλαδὴ αἴρεση εἶναι κακοδοξία καὶ πλάνη, αὐθαίρετη κατάλυση μέρους τῆς δογματικῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας, ἀναταραχὴ καὶ διάσπαση τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ποῦ, ἂν ἐπιμείνει, ἐγκυμονεῖ τὸν αἰώνιο πνευματικὸ θάνατο·

– ὅτι εἶναι νόσημα βαρὺ, ἢ παρουσία τοῦ ὁποῖου πρέπει νὰ ἐκλείψει ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν, καὶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ παλαιὰ παρέδιδε –καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ παραδίδει– στὸ ἀνάθεμα τοὺς αἱρετικούς, ἀφ’ ἐνὸς μὲν γιὰ νὰ τοὺς ὀδηγήσει εἰς μετάνοιαν, ἀφ’ ἑτέρου δὲ νὰ προστατεύσει ἀπὸ τὴ φθοροποιὸν λύμησιν τους τὸ ὑγιὲς μέρος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τῆς πληρώματος.

Υ. Αρχίζουν νὰ χάνουν —άν δέν τὰ ἔχουν ἤδη χάσει— τὰ βασικά γνωρίσματα τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ κυρίως τὴ βαθειὰ τῆς αὐτοσυνειδήσης, ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη ἀληθινὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία συνεχίζει διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀλώβητη καὶ ἀπαράφθορη τὴν ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἰδρύθηκε στὸ θεανδρικό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καὶ χτίστηκε στὸ θεμέλιο τῶν Ἀποστόλων.

Αὐτὴ τὴν Ἐκκλησία διαιωνίζουμε στὸν κόσμον ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι, κ' ἂς μᾶς κατηγοροῦν οἱ προοδευτικοὶ (!) οἰκουμενιστὲς γιὰ ἐκκλησιολογικὸ ναρκισσισμό καὶ ἐπαρχιωτισμό!

Αὐτὴ ἀνέκαθεν ὑπῆρξε ἡ πεποίθηση ὅλων τῶν ὀρθοδόξων Πατέρων, Πατριαρχῶν, συνόδων, θεολόγων καὶ σύμπαντος τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως τοῦτο πανηγυρικὰ διεδράνωσε ἡ μεγάλη ἐορτὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν ὁποία πρὶν λίγες μέρες γιορτάσαμε μὲ τόνους πανηγυρικῆς σεμνότητος καὶ χαρᾶς.

* * *

ΟΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΕΣ, μὲ τὶς θεολογικὲς ταχυδακτυλουργίες καὶ τὰ ἀνεπίτρεπτα ἐκκλησιολογικά τους ἄλματα, προσθέτουν μὲ τὸν οἰκουμενιστικὸ τους χρωστῆρα παράφωνες πινελιὲς στὴν εἰκόνα τῆς Ὁρθοδοξίας, τῆς ὁποίας ἀμαυρώνουν τὸ κάλλος καὶ συγχέουν τὰ φυσιογνωμικά της γνωρίσματα, καθιστώντας τὴν ἀλλόκοτη καὶ ἀγνώριστη.

Εἶναι λυπηρόν, ἀλλά, ὡς φαίνεται, ἡ διαβόητη περὶ κλάδων θεωρία (Branch Theory), ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν ψυχὴ τῆς ἐκκλησιολογίας τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως καὶ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ἄρχισε νὰ διαβρώνει σοβαρῶς τὶς ψυχὲς ὀρισμένων κύκλων οἰκουμενιστῶν, οἱ ὁποῖοι, ὡς μὴ ὄφειλε, ἐκπροσωποῦν τὴν Ὁρθόδοξο Καθολικὴ Ἐκκλησία στὰ διάφορα διαχριστιανικὰ οἰκουμενικὰ συνέδρια!

Β'.

ΠΕΡΑ ΟΜΩΣ ἀπὸ αὐτὰ, καὶ ἡ μέθοδος ἡ χρησιμοποιοῦμένη στοὺς θεολογικοὺς διαλόγους, κομμένη καὶ ραμμένη στὰ οἰκουμενιστικὰ μέτρα, εἶναι πραγματικὰ παράδοξη καὶ ἀκατανόητη.

Στὰ οἰκουμενικὰ συνέδρια συζητοῦν διεσχισμένες μεταξύ τους Ἐκκλησίες, μὲ «πιστεύω» διαφορετικὰ καὶ μὲ σημαντικὲς δογματικὲς

ἀποκλίσεις. Ἡ ἐξομάλυνση τῶν διαφορῶν αὐτῶν εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποῦ συνιστᾷ τὸ καυτὸ οἰκουμενικὸ διεκκλησιαστικὸ πρόβλημα.

Καὶ ὁμως· ἀντὶ τούτου, ἡ συζήτηση τῶν διαφορῶν περιθωριοποιεῖται στοὺς θεολογικοὺς διαλόγους, συζητοῦνται δὲ ἄλλα δογματικὰ ζητήματα, στὰ ὁποῖα ὑπάρχει ὁμοφωνία μεταξύ τῶν διαφόρων χριστιανικῶν θεολογιῶν. Αὐτὸ συμβαίνει κυρίως στὸ διάλογο μεταξύ Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν.

Τὸ φαινόμενον εἶναι πραγματικὰ παράδοξον. Εἶναι σὰν νὰ ἔχουμε ἓναν ἄρρωστο ποῦ ὑποφέρει ἀπὸ τὴν καρδιά του, καὶ οἱ θεράποντες ἰατροί, ἀντὶ νὰ ἐπιληφθοῦν ἄμεσα τῆς διαγνώσεως καὶ τῆς θεραπευτικῆς ἀγωγῆς τῆς νόσου, ἀσχολοῦνται μὲ τὴ διαπίστωση τῆς ὑγείας τῶν ἄλλων μελῶν τοῦ σώματος, τὰ ὁποῖα δὲν ὑποφέρουν, βραδύνοντας τὴν ἐνασχόλησίν τους μὲ τὸ καθαυτὸ πρόβλημα τῆς νόσου, μὲ ὅ,τι τοῦτο μπορεῖ νὰ συνεπάγεται γιὰ τὴν ἔκβαση τῆς ὑγείας καὶ τῆς ζωῆς τοῦ ἀσθενοῦς.

Σὲ τί νὰ ἀποβλέπει ἄραγε ἡ μέθοδος αὐτή; Εἶναι φανερόν ὅτι ἀποφεύγεται σκόπιμα ἡ ἐξέταση τῶν δογματικῶν διαφορῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, εἴτε γιὰ τὸ συγκρητιστικὸ πλαίσιο τῆς οἰκουμενιστικῆς νοστοροπίας ὑποβαθμίζεται ἡ σημασία τους, εἴτε γιὰ τὴν παρουσία τους ὄχι μόνο δὲν εὐδοκῶνει τοὺς οἰκουμενιστικοὺς στόχους, ἀλλὰ τούναντίον πολλαπλασιάζει τὰ προβλήματα καὶ ἐπαυξάνει τὶς δυσκολίες μιᾶς προσεγγίσεως τῶν διεσχισμένων Ἐκκλησιῶν, ὅπως αὐτοὶ τὴν φαντάζονται.

Μήπως τὸ ἴδιο δὲν διεκήρυσσε πρὸ ἐτῶν καὶ ὁ μακαριστὸς Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀθηναγόρας, ὁ ὁποῖος, σπεύδων, ἐν μέσῳ ἐναγκαλισμῶν καὶ μειδιαμάτων, πρὸς μίαν λαϊκὴν καὶ ἐκ τῶν κάτω ἔνωση μὲ τὸν Πάπα, ἐδήλωνε ἀναρμοδιότητα καὶ παρέπεμπε (εἰρωνικῶς !) τὴ μελέτη τῶν δογματικῶν τῆς πίστεως διαφορῶν στοὺς θεολόγους, σὰν νὰ μὴν ἦταν αὐτός, ὡς κεφαλὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ κύριος θεολόγος καὶ ὁ ὑπεύθυνος διὰ τὴν χειρισμὸ ἐνὸς τόσο μεγάλου καὶ σημαντικοῦ θέματος;

Καὶ πρὶν μὲν ἀπὸ εἴκοσι πέντε χρόνια, ἡ ἀπόπειρα μιᾶς τέτοιας λαϊκῆς οἰκουμενιστικῆς ἐνώσεως ἀποσοβήθηκε τὴν τελευταία στιγμή κατόπιν σθεναρᾶς ἀντιστάσεως ὀρισμένων θεολογικῶν κύκλων τῆς ἐδῶ Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ Πάπα (τὸν διαβόητο καρδινάλιο Βίλλεμπρανς). ὁμως τὸ οἰκουμενιστικὸ

αὐτὸ κύτταρο δὲν ἔπαυσε ἕκτοτε νὰ ἐπιζεῖ στὶς φιλενωτικὲς προσπάθειες τῶν Ἐκκλησιῶν.

Σήμερα, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐποχή, συζητοῦνται μὲ ἐνταση μόνον τὰ δογματικὰ ἐκεῖνα σημεῖα ποὺ λίγο – πολὺ ἐνώνουν τὶς δύο Ἐκκλησίες, γιὰ νὰ δημιουργηθεῖ ἔτσι ἓνα ἐνωτικὸ πλαίσιο, στὸ ὁποῖο νὰ στηθεῖ, ὅταν ἐπιστεῖ ὁ πρὸς τοῦτο καιρὸς, μιὰ λαϊκὴ ἐνωση τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, στὴν ὁποία νὰ ὑπάρχει ἐνδόση πνευματικὴ ἐπικοινωνία συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς διαμυστηριακῆς κοινωνίας (Intercommunio) (!), ἔστω καὶ ἂν θὰ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχει ἡ διάσταση στὴν πίστη, ἔστω καὶ ἂν θὰ ὑφίστανται οἱ δογματικὲς διαφορὲς, τὶς ὁποῖες θὰ συζητοῦν τάχα μὲ τὴν ἡσυχία τοὺς καὶ στὴν ροὴ τοῦ χρόνου οἱ θεολόγοι τῶν δύο «ἐνωμένων» Ἐκκλησιῶν (!).

Ἔτσι δὲν ἀποκλείεται κάποια μέρα νὰ δοῦμε τοὺς ἑαυτοὺς μας ντυμένους στὰ παρδαλὰ ροῦχα μιᾶς γελοίας ἐνώσεως, μαντρωμένους σὲ ἓνα οἰκοδήμημα χωρὶς θεμέλια καὶ ὀροφή, μὲ τὸ κεφάλι μας στρουθοκαμηλικὰ χωμένο στὴ φιλενωτικὴ ἄμμο τοῦ οἰκουμενισμοῦ καὶ τὸ σῶμα μας ἔκθετο στὴν αἱρετικὴ ἐκκλησιολογικὴ κάκωση καὶ στρέβλωση!

Καὶ ὅμως, παρὰ τὰ οἰκουμενιστικὰ αὐτὰ καμῶματα, οἱ δογματικὲς διαφορὲς ποὺ συνιστοῦν τὸ κέντρο τοῦ σύγχρονου διεκκλησιαστικοῦ προβλήματος, ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν, ἡ ἄρση τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ τὴ μόνη βᾶση μιᾶς ἀληθινῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν.

Θὰ ὑπενθυμίσουμε τὶς κυριώτερες στοὺς ἀναγνῶστες μας.

* * *

ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΠΙΚΗ Ἐκκλησία μᾶς χωρίζουν:

α. *Ἐπὶ τοῦ τριαδικοῦ δόγματος: μία παραχάραξη καὶ μία κολόβωση.*

Τὴν **παραχάραξη** τὴ συνιστᾷ τὸ Filioque.

Πρόκειται γιὰ μιὰ κορυφαία τριαδολογικὴ αἵρεση, ποὺ δὲν εἶναι μικρότερη ἐκείνης τοῦ ἀρχαίου δυναμικοῦ μοναρχιανισμοῦ. Καὶ ἐνῶ στὸ σύστημα αὐτὸ ἐπλήττετο τὸ ὑπαρκτὸν τῶν τριαδικῶν ὑποστάσεων, στὸ Filioque πλήττεται ἡ τάξη τῶν ιδιωμάτων τῆς ἁγίας Τριάδος.

Ἄν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐκπορεύεται καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ, τὰ ὑποστατικὰ ιδιώματα τῶν τριαδικῶν προσώπων συγγέονται μεταξύ τοὺς

καὶ καταλύονται. Πλήττεται ἡ μοναρχία ἐν τῇ θεότητι. Ὁ Πατὴρ παύει νὰ εἶναι ἡ πηγαία θεότης, ἀπὸ τὴν ὁποίαν προέρχονται τὰ δύο ἄλλα πρόσωπα τῆς θεότητος, ὁ μὲν Υἱὸς διὰ τῆς γεννήσεως, τὸ δὲ Πνεῦμα διὰ τῆς ἐκπορεύσεως. Εἰσάγεται δυαρχία στὴ θεότητα καὶ ὑποβαθμίζεται τὸ ἀξίωμα τοῦ τρίτου προσώπου τῆς ἁγίας Τριάδος καὶ τὸ ἁγιαστικὸ ἔργο του.

Τὸ Filioque δὲν εἶναι θεολογούμενο, γνώμη δηλαδὴ θεολογικὴ ἀκίνδυνη καὶ χωρὶς βαθύτερη αἰρετικὴ ἀνάχρωση, ἀλλ' αἴρεση κορυφαία, ἐναντίον τῆς ὁποίας ἡ Ὁρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία ἔδωσε ἀγῶνες κρατερούς.

Τὸ Filioque, ὡς γνωστόν, ὑπῆρξε ἡ κυριώτερη αἰτία τοῦ μεγάλου σχίσματος στοὺς κόλπους τῆς ἀρχαίας ἐνωμένης Ἐκκλησίας.

Τὴν **κολόβωση** ἀφ' ἐτέρου συνιστᾷ ἡ ἀπὸ μέρους τῶν Παπικῶν ἄρνηση τῆς ὑπάρξεως τῶν ἀκτίστων θείων ἐνεργειῶν στὴν τριαδικὴ θεότητα.

Διὰ τὴν Ὁρθοδοξία ἡ διδασκαλία περὶ τῶν ἀκτίστων θείων ἐνεργειῶν ἀποτελεῖ βασικὸ δόγμα πίστεως. Οἱ θεῖες ἐνέργειες εἶναι θεμελιῶδες δομικὸ στοιχεῖο τῆς ἐννοίας τοῦ Θεοῦ: Οὐσία, Ὑποστάσεις, Θεῖες Ἐνέργειες.

Οἱ Ἐνέργειες εἶναι ὁ ἐγγενὴς πλοῦτος τῆς θεότητος, αἴδιες καὶ ἄκτιστες, διακρίσεις θεοπρεπεῖς, ἡ παρουσία τῶν ὁποίων δὲν ἀναιρεῖ τὴν ἀπλότητα τῆς θείας οὐσίας. Εἶναι ἐξωτερικὰ κοινωνητές. Διὰ τῆς χάριτος αὐτῶν (θεῖα ἐνέργεια - χάρις), δημιουργοῦνται, συνεχόνται καὶ ἀγιαζόνται τὰ κτίσματα καὶ θεοποιεῖται κυρίως ὁ λογικὸς ἄνθρωπος.

Τὰ διδάγματα αὐτὰ εἶναι ἄγνωστα στοὺς Παπικούς. Γι' αὐτοὺς ἡ θεῖα ἐνέργεια (ἢ χάρις) εἶναι μέγεθος κτιστό. Αὐτὸ δὲν ἰσχυριζόταν ὁ διαβόητος λατίνος αἰρετικὸς Βαρλαάμ; Σ' αὐτοὺς εἶναι ἀνήκουστη ἡ θεωτικὴ ἐνέργεια τοῦ παναγίου Πνεύματος, ὅπως αὐτὸ πιστεῖει ἡ Ὁρθοδοξία, ψυχὴ τῆς σωτηριολογίας τῆς ὁποίας εἶναι ἡ χαρισματικὴ θέωση τῶν καθαρμένων φύσεων (ἀνθρώπων).

Γιὰ τοὺς Παπικούς ἡ σωτηρία εἶναι ἀπλᾶ ἠθικὴ ἐκλάμπρυνση τῆς φύσεως. Δὲν εἶναι ἔνωση, ἀνάκραση μὲ τὴ θεϊαν ἐνέργεια. Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ διαφορὰ μας εἶναι τεράστια.

Πῶς εἶναι δυνατόν, ἀλήθεια, ὁ ὀρθόδοξος πιστὸς ποὺ ζεῖ στὴ θεωτικὴ ἀκτίνα τῆς θείας ἐνεργείας, στὸ ἄκτιστο φῶς τῆς μακαρίας

δόξης τῆς Τριάδος, νὰ συμφιλιωθεί μὲ μιὰ τόσο ρηχὴ καὶ ἐξωτερικὴ ἰδέα περὶ λυτρώσεως, ὅπως εἶναι ἡ παπικὴ; Καὶ

β. *Ἐπὶ τοῦ περὶ Ἐκκλησίας δόγματος,* μᾶς χωρίζουν τὰ κατὰ-πυττα δόγματα περὶ τοῦ πρωτείου καὶ τοῦ ἀλαθήτου τοῦ Πάπα.

Τὰ δόγματα αὐτὰ συνιστοῦν φθαρμένην ἐκκλησιολογίαν. Εἶναι δόγματα ψεύτικα, ἀνθρώπινα θεωρήματα, ποὺ καμιὰ σχέση δὲν ἔχουν μὲ τὶς πηγὲς τῆς πίστεως, τὴν ἱστορία καὶ τὸ ἦθος τῆς ἀρχαίας ἀποστολικῆς παραδόσεως.

Εἶναι ἀποκυήματα τῆς ἀλοζονείας καὶ τῆς ἀρχομανίας τῶν Παπῶν, τὰ ὁποῖα χλευάζουν τὸ γνήσιο ἦθος τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ στηριγμένο στὴν ταπείνωση καὶ τὴν ἀγάπη, καὶ διασύρουν τὸ δημοκρατικὸ πολίτευμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ Πάπες, κατατρυχόμενοι ἀπὸ τὸ ἐσωφορικὸ πλέγμα ἀνωτερότητος, θέλουν νὰ εἶναι κυρίαρχοι ὄχι μόνον ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' εἰ δυνατὸν καὶ ἐπὶ τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου. Ἐμβλημα τους εἶναι τὰ δύο ξίφη ἐξουσίας (ἐκκλησιαστικῆς καὶ πολιτικῆς).

Ὅλοι πρέπει νὰ ὑπακούουν στὰ κελεύσματα καὶ τὶς ἀποφάσεις τους, γιατί τάχα αὐτοὶ εἶναι, ὡς διάδοχοι τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ ὄρατὴ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας!

Τὰ πράγματα αὐτὰ εἶναι ἤδη χιλιοειπωμένα. Εἶναι δυνατὸν ἓνας συνεπὴς ὀρθόδοξος χριστιανὸς νὰ δεχθεῖ τὸ πρωτεῖον καὶ τὸ ἀλάθητον τοῦ Πάπα, χωρὶς νὰ χάσει τὴν αἰώνια ζωὴ;

* * *

Ἀγαπητοί μου ἀναγνώστες,

ΤΟ ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΟ κείμενο κρούει ἔντονα τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Ἡ Ὁρθοδοξία κινδυνεύει θανάσιμα ἀπὸ τὸν οἰκουμενιστικὸν ἐναγκαλισμὸ καὶ μάλιστα σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ καλεῖται νὰ διαδραματίσει σημαντικὸ πρόσωπο, νὰ διαχύσει τὸν χαρισματικὸν πλοῦτο τῆς, ὡς ἡ μόνη ἀληθινὴ μυστηριακὴ θρησκεία καὶ Ἐκκλησία, στὸν δυτικὸ χριστιανικὸ κόσμον, ποὺ ἔχει χάσει τὴ θρησκευτικὴ ταυτότητα καὶ τὴν ἰσορροπία του, πνιγμένος στὸν ὀρθολογισμὸ καὶ τὴ νοησιοκρατία του καὶ παραλυμένος στὸν ἐγκοσμιοκρατικὸν ὑλιστικὸν παράδεισο τοῦ καταναλωτικοῦ εὐδαιμονισμοῦ του!

Πῶς ὅμως θὰ πράξει τοῦτο, ἂν χάσει τὸ χαρισματικὸ θεωτικὸ ἦθος τῆς, ἂν νοθεύσει τὴν πίστη τῆς, ποὺ μετακινεῖ ὄρη καὶ νικᾷ τὸ δαιμονοκρατούμενον κόσμον;

Πῶς θὰ ἐπιτελέσει τὸ ὕψιστο χρέος της σὰν κήρυκας τῆς λυτρωτικῆς θείας ἀλήθειας, σὰν ἡ μόνη ἐλπίδα τοῦ πλανημένου καὶ παραπαίοντος κόσμου, ἂν προηγουμένως ἔχει ἡ ἴδια χάσει τὴν ὀρθόδοξή της ταυτότητα, ἔχει γίνει ἄλας μωρόν, κομματιασμένη καὶ διηρημένη στοὺς κόλπους της;

Γιατὶ ἓνα σχίσμα –ἴσως τὸ θλιβερότερο τῆς ἱστορίας μας– εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ προκύψει, ἂν δὲν κατασιγάσει ἔγκαιρα ἡ οἰκουμενιστικὴ φρενίτις.

Γιατὶ ποιὸς ὀρθόδοξος πιστός, ποὺ ἀγαπᾷ συνειδητὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν πίστη του, θὰ πωλήσει τὰ ὀρθόδοξα πρωτοτόκιά του, προσχωρώντας σὲ μιὰ «ένωση», ποὺ θὰ εἶναι ἀμάλγαμα πονηρῶν συμβιβασμῶν καὶ πλάνης;

Δὲν εἶναι προτιμότερο τὸ σχίσμα ἀπὸ τὴ νόθευση τῆς πίστεως καὶ τὴν ἀπώλεια τῆς αἰώνιας ζωῆς;

Γι' αὐτό, φίλοι οἰκουμενιστές, δεῖτε ψύχραιμα καὶ καθαρὰ τὴν ὑπόθεση τῆς Ὁρθοδοξίας μας. Μπορεῖτε νὰ συνεργάζεσθε μὲ τοὺς ἕτεροδόξους σὲ πολλοὺς τομεῖς τοῦ πρακτικοῦ χριστιανισμοῦ μὲ πνεῦμα φιλίας καὶ ἀγάπης, γιατί ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀληθινῆς ἐλευθερίας. Μπορεῖτε νὰ διαλέγεσθε γύρω ἀπὸ τὰ θέματα τῆς διηρημένης χριστιανωσύνης.

Κάτω ὅμως τὰ χέρια ἀπὸ τὰ ὀρθόδοξα δόγματα! Αὐτὰ δὲν εἶναι πρὸς διαπραγματέυση. Εἶναι πέρα ἀπὸ παζαρέματα, στρεψοδικίες καὶ ταχυδακτυλουργικοὺς μεταπλασμούς.

Εἶναι αἰώνια καὶ ἀπαραχάρακτα, ὁ πολύτιμος μαργαρίτης τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ ἐν «οὗ ἔστι χρεία», ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἀξίζει ν' ἀγωνίζεται κανεὶς καὶ νὰ πεθαίνει!

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1070/8.4.1994, σελ. 1 καὶ 4· ἀριθ. 1071/15.4.1994, σελ. 1 καὶ 4.

(**) Ἐπὶ τοῦ τμήματος αὐτοῦ, τὸ ὁποῖο εἶναι μὲ πλάγια γράμματα, ἰσχύει ἡ ἀνάλογος ἔνστασις μας, ὅπως εἴχαμε διατυπώσει αὐτὴν στὸ ὑπ' ἀριθ. 5 κείμενο τῆς σειρᾶς αὐτῆς, μὲ τίτλο: «Ναρκισσιμὸς ἢ ἔρως Ὁρθοδοξίας;», ὑποσημ. 5.